\\/ords
words without boundaries

เกมยอดนักสืบ: แฟ้มคดีมือปีศาจ

You Are the Detective

The Creeping Hand Murder

มอรีน จอห์นสัน และเจย์ คูเปอร์
เขียน

ชาญณรงค์ ปัญญารส
แปล

“ถ้าได้อ่านหนังสือเล่มนั้น คุณจะเข้าใจเองว่าทำไมถึงมีคนอยากฆ่าเขา ช่างน่าขัน คนสัปดนมาตายในห้องนั่งเล่นผม น่าเหลือเชื่อเสียจริง”
–มอรีน จอห์นสัน และเจย์ คูเปอร์

การอ่านคือรากฐานแห่งสังคม

คำนำสำนักพิมพ์

ทุกกลฆาตกรรมล้วนมีหนทางคลี่คลาย...
เมื่อทุกคำให้การซ่อนเงื่อนงำเอาไว้
และทุกภาพถ่ายมีร่องรอยหลักฐานเล็กๆน้อยๆซุกซ่อนอยู่

ไม่ว่าคุณจะเป็นใคร โปรดเตรียมตัวเตรียมใจ เตรียมสมุดปากกาให้พร้อม
แล้วหวนกลับสู่ลอนดอนในปี 1933 เพื่อตามหาฆาตกรมือปีศาจให้พบ
เพราะนี่คือหนังสือเล่มแรกที่คุณจะได้เข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของคดีพิศวงในฐานะยอดนักสืบ
ผู้ประกอบทุกชิ้นส่วนปริศนาเข้าด้วยกันและชี้นิ้วไปยังฆาตกรตัวจริงในท้ายที่สุด
จับตาดูให้ดี ทีละคำ ทีละหน้า...

Words

คำนำผู้แปล

กระจองงองๆ เจ้าข้าเอ๊ย นักสืบมืออาชีพ มือสมัครเล่น ผู้ชื่นชอบการไขปริศนา หรือแม้แต่ผู้ที่เผลอหยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา กรุณาอย่าเพิ่งด่วนวาง หากท่านสนใจจะชายตามอง ลองหยิบอ่านแล้วนั้น ย่อมหมายความว่าท่านมีความสงสัยใคร่รู้ มีใจรักการแก้ปมปัญหาอยู่ไม่มากก็น้อย หาไม่แล้วหนังสือเล่มนี้คงไม่มาอยู่ในมือท่าน ณ ตอนนี้ สกอตแลนด์ยาร์ดต้องการความช่วยเหลือจากท่านโดยด่วน ด้วยว่าตำรวจสืบสวนทุกวิถีทางแล้วแต่ก็ยังจนด้วยเกล้า

เหตุเกิดเมื่อช่วงค่ำวันหนึ่งปลายเดือนพฤศจิกายนปี 1933 คนเจ็ดคนมารวมตัวกันที่ห้องนั่งเล่นของบ้านหลังหนึ่งในกรุงลอนดอน ขณะทุกคนกำลังนั่งล้อมวงสนทนาถกเถียงกันอยู่ยังไม่ทันค่อนคืน นักเขียนชาวอเมริกันผู้เป็นหนึ่งในเจ็ดคนนั้นก็ได้ถูกแทงเสียชีวิตลงภายในห้องเดียวกันนั้นเอง แต่ทว่าครั้นตำรวจไปถึงที่เกิดเหตุ ทุกคนกลับปฏิเสธว่าไม่เห็นเหตุการณ์และไม่ได้เข้าใกล้ผู้ตาย ทำให้คดีนี้เป็นคดีฆาตกรรมที่เป็นไปไม่ได้ คนทั้งคนจะถูกฆ่าตายไปต่อหน้าคนเต็มห้องแต่ไม่มีใครเห็นเหตุการณ์เลยได้อย่างไร พอข่าวแพร่สะพัดออกไปดังนี้ ชาวเมืองจึงลือกันอื้ออึงว่าผู้ก่อเหตุอาจเป็น “มือปีศาจ” ที่คืบคลานมาสังหารคน

กระนั้นก็ไม่ต้องกังวลไป ในหนังสือมีแฟ้มคดีไว้ให้พร้อม ไม่ว่าจะเป็นจดหมาย บันทึกการสอบปากคำ แผนที่ รูปภาพ พยานหลักฐานทุกชิ้นรวบรวมไว้หมดแล้ว เหลือเพียงต้องปะติดปะต่อจับต้นชนปลาย ชั่งน้ำหนัก แล้วชี้ว่าใครคือฆาตกร คำตอบซุกซ่อนอยู่ในนี้ ขอให้ตั้งใจอ่านโดยละเอียดและสังเกตให้ดี ทุกคนมีแรงจูงใจ เบื้องลึกเบื้องหลัง และเหตุผลให้ต้องปิดปัง อย่าเพิ่งปักใจเชื่ออะไรง่ายๆ จนกว่าจะแน่ใจ

จากนี้ไป คุณคือนักสืบ

ชาญณรงค์ ปัญญารส

YOU ARE THE DETECTIVE

นักเขียนอเมริกันดับอนาถ

โดนจ้วงยับต่อหน้าคนทั้งห้อง

ไร้ผู้เห็นเหตุการณ์!

รอย ปีเตอร์สัน นักเขียนชาวอเมริกันผู้โด่งดังจากงานเขียนเรื่อง*เฮนเดอร์สันส์แคน* ถูกสังหารในย่านเมย์แฟร์เมื่อคืนที่ผ่านมา นายปีเตอร์สันถูกแทงเสียชีวิตในงานเลี้ยงสังสรรค์ ทว่าผู้เข้าร่วมงานทุกคนให้การว่า ไม่มีใครเข้าใกล้นายปีเตอร์สันเลยตลอดทั้งคืน เขาปลีกตัวมานั่งเก้าอี้ข้างเตาผิงเพียงลำพังและท่าทางคล้ายหลับอยู่ จนกระทั่งเจ้าหน้าที่ตำรวจมาถึง — หลังได้รับจดหมายนิรนามแจ้งให้มายังที่เกิดเหตุ — จึงเพิ่งพบว่านายปีเตอร์สันเสียชีวิตแล้ว พบอาวุธสังหารใต้เก้าอี้ที่เขานั่งอยู่ คนทั้งคนถูกแทงเสียชีวิตภายในห้องที่มีคนคลาคล่ำ แต่กลับไม่มีใครเข้าใกล้ผู้ตาย ไม่มีใครเห็นเหตุการณ์เลย ได้อย่างไรกัน เหตุอาชญากรรมนี้ดูผิดธรรมชาติและพาให้ชาวลอนดอนอกสั่นขวัญแขวนกันถ้วนหน้า

ภาพถ่ายประชาสัมพันธ์ของรอย ปีเตอร์สัน กับแมวตัวหนึ่งจากบรรดาแมวของเขา ไม่ระบุวันที่

คดีฆาตกรรมทำตำรวจอึ้งหนัก

ตำรวจงงงวยกับอาชญากรรมที่เป็นไปไม่ได้

ตำรวจยังงงงวยกับเหตุฆาตกรรมที่ดูเหมือนเป็นไปไม่ได้ ซึ่งเกิดขึ้น ณ บ้านเลขที่ 19 ทูตลีย์โรว์ รอย ปีเตอร์สัน นักเขียนชาวอเมริกัน ถูกแทงต่อหน้าคนอีกหกคน — ทุกคนล้วนอ้างว่าไม่ได้เข้าใกล้เหยื่อ พร้อมยืนกรานหนักแน่นว่าคนที่เหลือก็ไม่ได้เข้าไปใกล้เช่นกัน มีเพียงสิ่งลี้ลับเหนือธรรมชาติบางอย่าง — มือที่คืบคลานผ่านห้องมาลงมีด — เท่านั้นที่จะก่อเหตุได้ มีรายงานว่าพิธีกรรมเรียกวิญญาณหนึ่งล้มเหลว และพิธีกรรมชั่วร้ายที่ว่าก็อาจเกิดขึ้นในบ้านหลังนั้น ซึ่งเป็นบ้านของ “ศิลปินและกวีเฉพาะกิจ” อย่างแอมโบรส เบลวัวร์ “เขาน่ะแปลกคน” นางเฮนเรียตตา ดูม ชาวบ้านในละแวกนั้นกล่าว “มีคนท่าทางพิลึกพิลั่นสุด ๆ เข้าออกบ้านนั้นเป็นว่าเล่น เขาสวมสูทเขียวด้วยนะ! ฉันละไม่แปลกใจเลยที่บ้านนั้นเกิดเหตุฆาตกรรม” หลายคนเริ่มขนานนามคดีนี้ว่า “คดีฆาตกรรมมือปีศาจ” เนื่องจากดูเหมือนจะมีเพียงมือซึ่งปราศจากร่างกายเท่านั้นที่จะก่อเหตุนี้ได้

ไร้ความคืบหน้าในคดี ฆาตกรรมมือปีศาจ

ฝูงชนเรียกร้องคำตอบเรื่องการตายพิสดาร

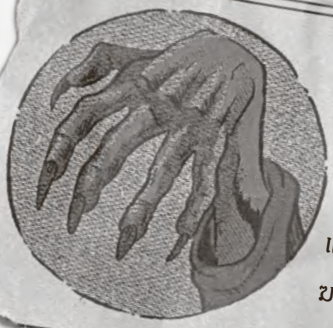

คดีฆาตกรรมรอย ปีเตอร์สัน ยังไร้ความคืบหน้าใด ๆ “เรากำลังเดินหน้าสืบสวนอย่างเข้มข้น” สารวัตรใหญ่ ฝ่ายสืบสวน แฮโรลด์ เจนเซน แห่งสกอตแลนด์ยาร์ด เผย “เราจะไม่หยุดจนกว่าจะสืบสาวถึงต้นตอของเรื่องนี้ และไม่หรอกครับ คดีนี้ไม่มีผีสางเข้ามาเกี่ยวข้อง ไม่มีฆาตกรมือปีศาจคืบคลานอยู่บนถนนในลอนดอน กรุณาหยุดโทร.แจ้งว่าพบมือปีศาจด้วย”

นิวสกอตแลนด์ยาร์ด
ลอนดอน เขต ป.ณ.ตะวันตกเฉียงใต้ 1

โทรศัพท์ :
ไวต์ฮอล 1212
6 มกราคม 1934

เรียน คุณนักสืบ

ผมมั่นใจว่าคุณคงได้อ่านข่าวคดีฆาตกรรมมือปีศาจที่อยู่บนหน้าหนังสือพิมพ์ทุกหัวตลอดสองสามสัปดาห์ที่ผ่านมานี้แล้ว ผมคงต้องขอสารภาพแบบลับๆ ว่าเรามืดแปดด้าน เราส่งมือดีที่สุดเข้าไปตรวจสอบแล้ว (แม้แต่ผู้เชี่ยวชาญด้านซันสูตรพลิกศพอย่างสปิลส์เบอรีก็ยังสนใจ!) แต่ก็ไม่เจออะไรเลย แถมแรงกดดันก็กำลังถาโถมจากทั่วทุกสารทิศ

ผมหวังว่าจะสามารถโน้มน้าวให้คุณเข้ามาตรวจสอบและลองดูว่าจะไขปริศนาน่าฉงนนี้ได้หรือไม่ ผมได้แนบสรุปคดี พร้อมกับแฟ้มข้อมูลและเอกสารอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องมาให้แล้ว ผมแนบบันทึกความเห็นส่วนตัวและข้อสังเกตส่วนตัวพร้อมภาพประกอบไว้ให้คุณด้วย

ผมตั้งตารอคำตอบจากคุณนะ คุณอาจเป็นคนเดียวที่ไขคดีฆาตกรรมนี้ได้ แน่ทีเดียว ว่าเรื่องนี้เป็นความลับ ดังนั้นโปรดระมัดระวังตามสมควรด้วย

ขอแสดงความนับถือ

Harald Jensen

แฮโรลด์ เจนเซน
สารวัตรใหญ่ฝ่ายสืบสวน
แห่งกรมตำรวจนครบาล

ภาพบ้านเลขที่ 19 ทูตลีย์โรว์ ถ่ายเมื่อวันที่ 27 พฤศจิกายน เวลา 23.52 น.
เหตุฆาตกรรมเกิดขึ้นภายในห้องนั่งเล่นซึ่งปิดผ้าม่านมิดชิด

สำเนา

นิวสกอตแลนด์ยาร์ด
29 พฤศจิกายน 1933
ถึง : สารวัตรนักสืบเจนเซน
กองตำรวจสันติบาล

สับ

เรียน สารวัตร

นี่คือรายงานเหตุการณ์ในคืนวันจันทร์ที่ 27 พฤศจิกายน ตามที่ได้รับการร้องขอ

เวลา 22.40 น. ผมถูกส่งไปที่ห้องเสื้อฟินส์เดล เลขที่ 8 ฮิกกินส์คอร์ต ซึ่งได้พบนายเอ็ดเวิร์ด ฟินส์เดล เจ้าของและผู้ดูแลกิจการ เขาอธิบายว่าทุกเย็นหลังมื้อค่ำ เขาจะกลับมาทำงานเงียบๆ ที่ร้านตั้งแต่สองทุ่มถึงสี่ทุ่มครึ่ง พอเขาเดินไปที่ประตูเพื่อกลับบ้านในคืนวันนั้น ก็พบซองจดหมายถูกสอดเข้ามาผ่านช่องรับจดหมาย เขามั่นใจว่ามันไม่ได้อยู่ตรงนั้นตอนเข้าร้านมาเวลา 20.00 น. เขามอบจดหมายฉบับนั้นให้ผม เนื้อความระบุว่า รีบส่งตำรวจไปเลขที่ 19 ทูตลีย์โรว์เดี๋ยวนี้เลย ที่นั่นเกิดเหตุฆาตกรรม

เขาย่อมกังขาเป็นธรรมดา และเชื่อว่าจดหมายนี้เป็นแค่เรื่องล้อเล่น ถึงอย่างนั้นเขาก็โทร.แจ้งตำรวจ ผมเองก็ยังคิดว่าเป็นการเล่นพิเรนทร์ แต่แน่นอนว่าต้องตรวจสอบให้แน่ใจ ผมจึงเก็บจดหมาย

ไว้แล้วมุ่งหน้าไปบ้านเลขที่ 19 ทูตลีย์โรว์ เพื่อตรวจสอบว่ามีอะไรผิดปกติหรือไม่

ทูตลีย์โรว์อยู่ใกล้ร้าน ผมจึงไปถึงภายในเวลาหนึ่งถึงสองนาที พอถึงหน้าประตูเหลือบดูนาฬิกาก็เป็นเวลา 22.55 น. ผมเคาะประตู ผ่านไปครู่ใหญ่ ชายสวมชุดคลุมสีแดงผู้มีผมค่อนข้างยาวก็ออกมาต้อนรับ ผมถามชื่อพร้อมถามว่าเขาคือเจ้าของบ้านใช่หรือไม่ เขาตอบใช่แล้วบอกว่าชื่อแอมโบรส เบลวัวร์ ผมกล่าวขอโทษที่มารบกวน แต่เขาตอบว่า "ไม่เป็นไรเลย หนุ่มน้อยที่รัก! เธอคงเป็นผีตนสุดท้ายละสิท่า เข้ามาสิ ค่ำคืนนี้เรากำลังสนุกกันสุดเหวี่ยง"

ผมก้าวเข้าไปในโถงทางเข้าแล้วอธิบายว่า ตำรวจได้รับแจ้งว่าที่บ้านหลังนี้มีคนกำลังเดือดร้อน "อ๋อ" เขาเปรย "พอดีน้ำแข็งหมดน่ะ ตำรวจมาส่งน้ำแข็งให้ด้วยเหรอ"

ผมตอบกลับไปว่าการส่งน้ำแข็งมิได้อยู่ในอำนาจหน้าที่ของตำรวจ

"น่าเสียดาย" เขาว่า "โลกจะน่าอยู่แค่ไหนกันถ้าตำรวจวิ่งแจกจ่ายน้ำแข็งให้ประชาชน คงวิเศษน่าดู แต่เชิญครับเชิญ เข้ามาข้างในให้ร่างกายอบอุ่นแล้วร่วมบรรยากาศสุดหลอนกับเรา"

พิลึกคน ขอพูดเสียหน่อยเถอะครับ หากสารวัตรไม่ว่าอะไร

เขาพาผมไปยังห้องนั่งเล่นอันกว้างขวางแต่สลัวมัวซัว ม่านปิดสนิท ไฟในเตาผิงลุกโชนอยู่ไกลๆ ภายในห้องตกแต่งด้วยสิ่งที่คนบางแวดวงเรียกกันว่าศิลปะครับสารวัตร แต่ผมไม่เข้าใจเลยสักนิด ทุกอย่างล้วนดูคล้ายภาพที่ยายหนูน้อยมิลลีของผมวาดตอนป่วยเป็นคางทูมและไข้ขึ้นเสียมากกว่า ผมเองก็ชอบงานศิลป์ดีๆ อยู่บ้างละครับ สารวัตร อย่างภาพทะเลงดงามหรือภาพที่จิตรกรวิสต์เลอร์

วาดแม่ตัวเองเอาไว้ แต่ไม่ใช่งานขยะอย่างที่เห็นอยู่นี้

มีคนอยู่ในห้องหกคน และผิดจากนายเบลวัวร์ ดูเหมือนไม่มีใครขำออกเมื่อได้เห็นตำรวจ ผมจะอธิบายว่าได้พบพวกเขาอย่างไร โดยจะไล่ไปตามลำดับรอบห้องวนตามเข็มนาฬิกา คนผู้นั่งเก้าอี้ฝั่งซ้ายมือของผมคือสุภาพสตรีผมทองสวยสะคราญ สวมเดรสสีดำและสวมหมวกท่าทีเหมือนอยากจะมุดหนีเข้าไปในช่องเบาะรองเก้าอี้ด้วยความพรั่นพรึง ผู้หญิงอีกคนหนึ่งนั่งโซฟาข้างๆ เธอ รูปร่างท้วม หน้าตาซื่อๆ และผมเดาว่าคงทำงานรับใช้อะไรสักอย่าง ถัดจากหญิงคนนี้มีบุรุษสวมสูทผ้าทวีดนั่งหลับบนเก้าอี้ข้างเตาผิง ตรงข้ามชายผู้นี้ ณ อีกฟากหนึ่งของเตาผิงคือผู้หญิงที่ผมคุ้นหน้าอยู่หน่อยๆ กำลังบิดมือไม้ไปมาอย่างวิตกกังวล บนโซฟาข้างๆ เธอคือสุภาพบุรุษภูมิฐานผู้หนึ่ง แล้วสุดท้ายที่นั่งเก้าอี้ทางขวาจากที่ผมยืนอยู่ เป็นชายหนุ่มมาดเจ้าเล่ห์เป็นพวกกะล่อนตัวจริงเสียงจริง ก็หล่อเหลาอยู่หรอก แต่เป็นประเภทที่ต้องคอยจับตามองไว้ถ้ามีผู้หญิงอยู่ใกล้ๆ

ผมชักรู้สึกขึ้นมาว่าคนกลุ่มนี้มีอะไรแปลกๆ บางคนดูเหมือนจะเป็นพวกหนุ่มสาวทันสมัย—อย่างนายเบลวัวร์เอง ผู้หญิงผมบลอนด์ และหนุ่มหล่อผู้นั้น แต่ก็มีผู้หญิงที่สุดท้ายพบว่าเป็นแม่ครัว และชายสูงวัยที่ผมมารู้ทีหลังว่าเป็นขุนนางระดับลอร์ด ส่วนผู้หญิงท่าทางวิตกกังวลข้างเตาผิงก็ดูไม่สง่าผ่าเผยเท่าที่เหลือบางคน แล้วยังมีชายผู้ดูเหมือนอาจารย์มหาวิทยาลัยที่หลับอุตุอยู่ เป็นการรวมกลุ่มที่แปลกพิลึกจริงๆ ครับสารวัตร ตอนแรกผมนึกว่าเป็นการเข้าร่วมพิธีเรียกวิญญาณอิโมเจน ภรรยาของผมเคยเข้าร่วมพิธีแบบนี้อยู่สามหน เธอบอกว่ามีคนหลายประเภทมาเข้าร่วมด้วย และคุณต้องไปนั่งเงียบๆ ในห้องมืด

และสื่อสารกับผี อีกอย่าง นายเบลวัวร์ก็เอ่ยถึงผีสางและเรื่องหลอนด้วย ต้องยอมรับว่าผมก็ยินดีอยู่ลึกๆ เหมือนกันครับสารวัตร เพราะผมก็อยากเห็นเรื่องลี้ลับพรรค์นี้อยู่เหมือนกัน แต่แน่นอนว่าผมกำลังปฏิบัติหน้าที่และไม่ได้มาที่นี่เพื่อดูคนพูดกับผีสาง จึงต้องตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมายให้ลุล่วง

ผมแจกแจงว่าเหตุใดถึงมา อ้างถึงจดหมายแจ้งเหตุฆาตกรรม ซึ่งพาทุกคนหน้าเสียกันหมด ยกเว้นนายเบลวัวร์ที่กลับปรบมือชื่นบาน ผมถามว่าใครในห้องเขียนจดหมายนี้ขึ้นมา ทุกคนล้วนกล่าวปฏิเสธ "คงมีคนนึกครื้มอกครื้มใจเล่นพิเรนทร์" นายเบลวัวร์กล่าว "เพื่อนผมอาจคิดว่าทำแบบนั้นแล้วตลกดี" ผมตอบกลับว่าการทำให้ตำรวจเสียเวลาไม่ใช่เรื่องตลกขบขัน

ผมถามว่ามีคนอื่นอยู่ในบ้านหลังนี้อีกหรือไม่ นายแอมโบรสตอบว่าไม่มี พร้อมเสริมว่าคนรับใช้ของเขาได้หยุดงานช่วงหัวค่ำ ผมถามว่าขอเดินสำรวจรอบบ้านได้หรือไม่ และนายเบลวัวร์ก็ดูยินยอมพร้อมใจ ผมเริ่มจากโถงหน้าห้องนั่งเล่นซึ่งอยู่ในสภาพน่าหวาดหวั่น มีวัตถุประหลาดกระจัดกระจายอยู่ทั่วโถง ผมเปิดประตูเข้าไปยังห้องอาหารซึ่งเต็มไปด้วยภาพศิลปะพิลึกกึกกือที่น่าตกใจยิ่งกว่าเดิม (ขอประทานโทษครับ แต่มันคือภาพอสุรกายกินคนอะไรเทือกนั้น หนำซ้ำผมยังคิดว่าคนพวกนี้พูดคุยกับผี—ผมไม่กลัวผีหรอกครับ แต่คิดว่าคงต้องเคารพพวกเขา และก็ต้องยอมรับว่าการอยู่ในที่แบบนี้ชักทำให้ผมกังวลแล้ว) ผมเข้าไปดูห้องสุขาด้วย ห้องหับเหล่านี้ไร้ผู้คน ผมขึ้นไปดูชั้นบนด้วยเช่นกัน พบห้องนอนและห้องแต่งตัวอันว่างเปล่า ไม่มีใครแอบอยู่บนนี้

นายเบลวัวร์พาผมลงชั้นล่างไปยังห้องครัวและห้องแม่บ้าน ซึ่งก็ว่างเปล่าเช่นกัน อย่างน้อยห้องเหล่านี้ก็ดูปกติ ทว่ากระจกช่องหนึ่งของหน้าต่างครัว—ช่องใกล้สลักกลอน—แตกกระจายและมีเศษแก้วร่วงเกลื่อนอ่างล้างจานด้านล่าง ผมถามนายเบลวัวร์ว่ารู้เรื่องหน้าต่างที่แตกนี้หรือไม่ "ผมไม่เคยลงมาที่นี่หรอก" เขาตอบ "นี่เป็นเขตของจอร์จ ผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามีห้องครัวอยู่"

เรากลับขึ้นข้างบน พอผมกำลังจะออกไปก็ชะโงกหน้าเข้าไปในห้องนั่งเล่น คนกลุ่มเดิมคุยกันงึมงำและชะงักทันทีที่ผมมาถึงประตู—เว้นเพียงคนเดียว ชายที่นั่งอยู่ข้างเตาผิงไม่ตื่นมาพูดอะไรเลย ท่าทางดูไม่ชอบมาพากล คือเขาไม่เปลี่ยนท่านั่งเลยแม้แต่น้อย ผมจึงสะดุดใจแล้วถามว่าเขาคือใคร

"นั่นปีเตอร์สัน" นายเบลวัวร์บอก "เป็นนักเขียนชื่อดังชาวอเมริกัน ผมเกรงว่าเขาคงดื่มคลายหนาวมากไปหน่อย เขาหลับมาครึ่งค่อนคืนแล้ว" นายเบลวัวร์เรียกชายคนนั้นแล้วเดินไปเขย่าไหล่ชายบนเก้าอี้ฟุบลงแต่ไม่ขยับตัว ผมเดินเข้าไปปลุกนายปีเตอร์สันด้วยตัวเอง แต่พอเข้าไปใกล้ก็เห็นสิ่งผิดปกติทันที เขาไม่ขยับเขยื้อนสักนิด ผมวางมือแนบอกเขาเพื่อตรวจสัญญาณการหายใจ แต่ไม่มีเลยครับ นายปีเตอร์สันตายแล้ว มือผมเผลอแตะของเหลวเปียกแฉะตรงสีข้างด้านซ้ายของเขา พอชักมือกลับก็เห็นเลือดเปื้อนนิ้ว

บางคนในห้องเดินเข้ามาดูว่าเกิดอะไรขึ้น ผมบอกไปว่านายปีเตอร์สันสิ้นใจแล้ว ขอให้ทุกคนถอยไป ทันใดนั้นพวกเขาก็ร้องแรก-แหกกระเชอและแตกตื่น ทั้งห้องตกอยู่ในความโกลาหล ผมสั่งอย่างเด็ดขาดให้ทุกคนกลับไปนั่งที่และอย่าเข้าใกล้ร่างผู้ตาย ผมบอก

ให้นายเบลวัวร์โทร.แจ้งสถานีตำรวจ แล้วเขาก็ออกจากห้องไปใช้โทรศัพท์ที่โถง

ผมเองก็ถอยออกมาให้ห่างจากศพ ขณะนั้นก็สังเกตเห็นบางสิ่งใต้เก้าอี้ เป็นเหล็กเจาะน้ำแข็งเปื้อนเลือด และเมื่อมองเข้าไปในเตาผิงก็เห็นอีกว่ามีซากจดหมายที่ยังไหม้ไม่หมด ชัดเจนว่าเพิ่งถูกโยนเข้ากองไฟ ผมจึงใช้เหล็กเขี่ยฟืนดึงมันออกมา เห็นว่าเป็นจดหมายข่มขู่เรียงร้อยด้วยตัวอักษรตัดแปะ

เมื่อนายเบลวัวร์กลับเข้าห้องมา ผมก็ถามทันทีว่าพวกเขามารวมตัวกันทำอะไร และนี่เป็นพิธีเรียกผีแบบใดถึงได้มีคนตายด้วย แรกเริ่มทุกคนก็เงียบไปพลางมองหน้ากันเลิ่กลั่ก กระทั่งหญิงผู้ภายหลังระบุว่าคือวิตา ซิมป์สัน ร้องแว้ดออกมา "เราต้องบอกตำรวจนะ!" ชายสูงวัยที่ภายหลังทราบว่าคือลอร์ดชอมลีย์เอ่ย "เงียบซะ แม่คุณเอ๊ย!"

"จะว่าชวนหัวก็ได้อยู่หรอก แต่นี่ชักจะเลยเถิดไปแล้ว" ชายที่ภายหลังระบุว่าชื่อเฟลิกซ์ ดาร์ลิงตัน พูด "เราได้รับจดหมายพวกนี้ จดหมายข่มขู่น่ะ รู้ไหม ของพิเรนทร์นั่นบอกเราให้มาที่นี่"

เขาล้วงกระเป๋าหยิบจดหมายออกมาให้ผมดู เป็นข้อความบอกให้เขามายังบ้านเลขที่ 19 ทูตลีย์โรว์ ไม่นานก็ยืนยันได้ว่าทุกคนในห้องล้วนได้รับจดหมายทำนองเดียวกัน แต่ละฉบับกำหนดเวลามาถึงเอาไว้—แต่ละคนมาถึงห่างกันสิบนาที ต้องบอกว่าผมเบาใจขึ้นมากครับ เพราะผมรับมือจดหมายได้ ดีกว่าต้องเจอวิญญาณอาฆาตมากโข

แน่นอน ผมสอบถามการเคลื่อนไหวของทุกคน พวกเขายืนกรานหนักแน่นว่าไม่มีใครเข้าใกล้นายปีเตอร์สันตลอดค่ำนั้น "แล้วจะอธิบาย

ยังไงว่าทำไมเขาถึงถูกฆ่าตายตอนนั่งตรงนี้ มีแผลที่สีข้างและอาวุธตกอยู่บนพื้น" ไม่มีใครตอบได้

ผมรวบรวมจดหมายและข้อความทั้งหมด ถึงตอนนั้นเจ้าหน้าที่นายอื่นก็มาถึง รวมถึงสารวัตรเอง จากนั้นผมก็ทำงานต่อภายใต้คำสั่งของสารวัตร

รายงานเหตุการณ์ค่ำวันนั้นมีเพียงเท่านี้

ขอแสดงความนับถือ

Reginald Wilkins

เรจินัลด์ วิลคินส์

พลตำรวจ

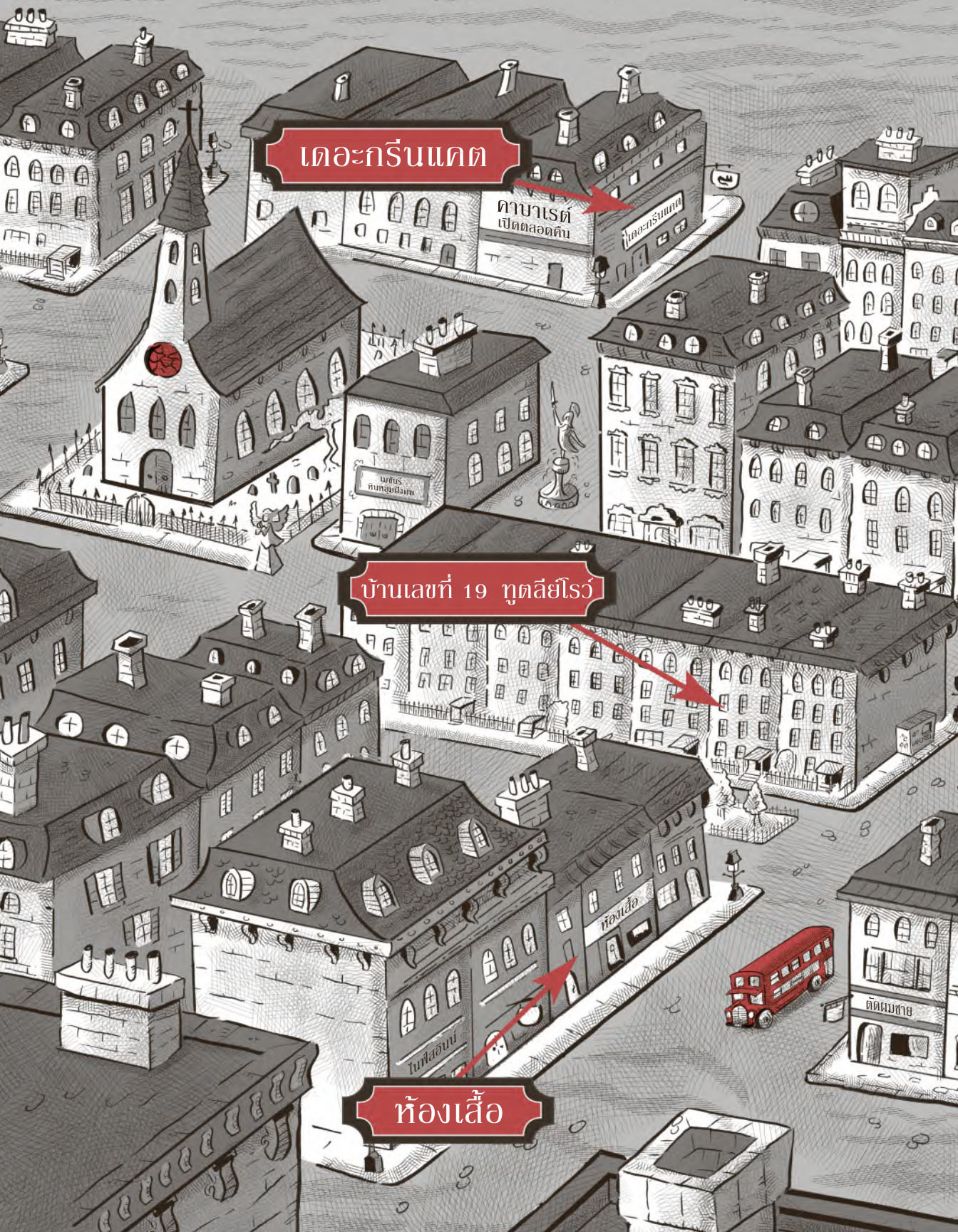
เดอะกรีนแคต
คาบาเรต์
เปิดตลอดคืน
เดอะกรีนแคต
บ้านเลขที่ 19 ทูตลียโรว์
ห้องเสื้อ
ห้องเสื้อ
ไปฟ์สอนน์
ตัดผมชาย

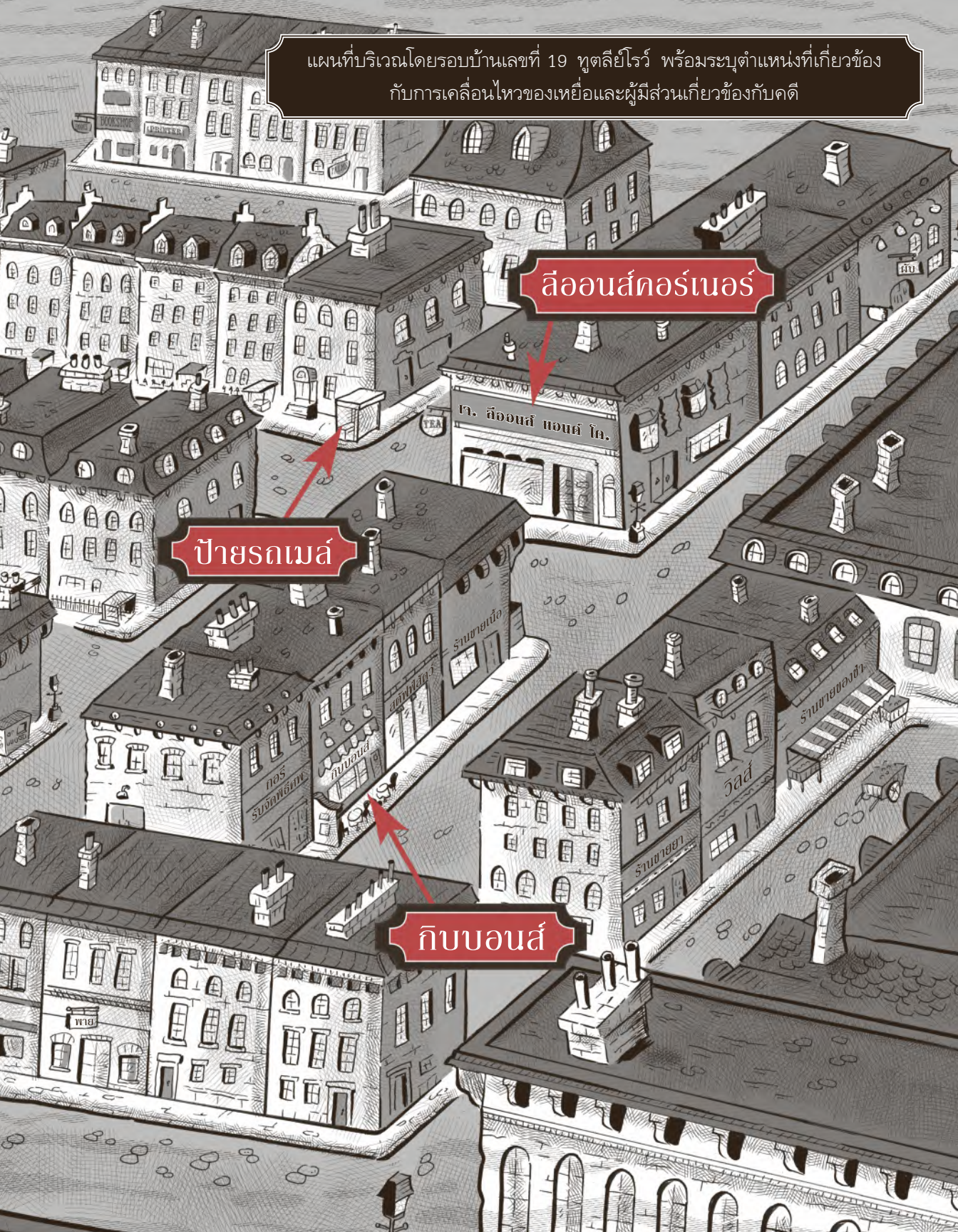
แผนที่บริเวณโดยรอบบ้านเลขที่ 19 ทูตลีย์โรว์ พร้อมระบุตำแหน่งที่เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนไหวของเหยื่อและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับคดี
ลีออนส์คอร์เนอร์
ป้ายรถเมล์
กิบบอนส์
BOOKSHOP
PRICKER
TEA
ร้านขายเนื้อ
ร้านขายยา
ร้านขายของชำ
วิลส์
ผับ
พาย

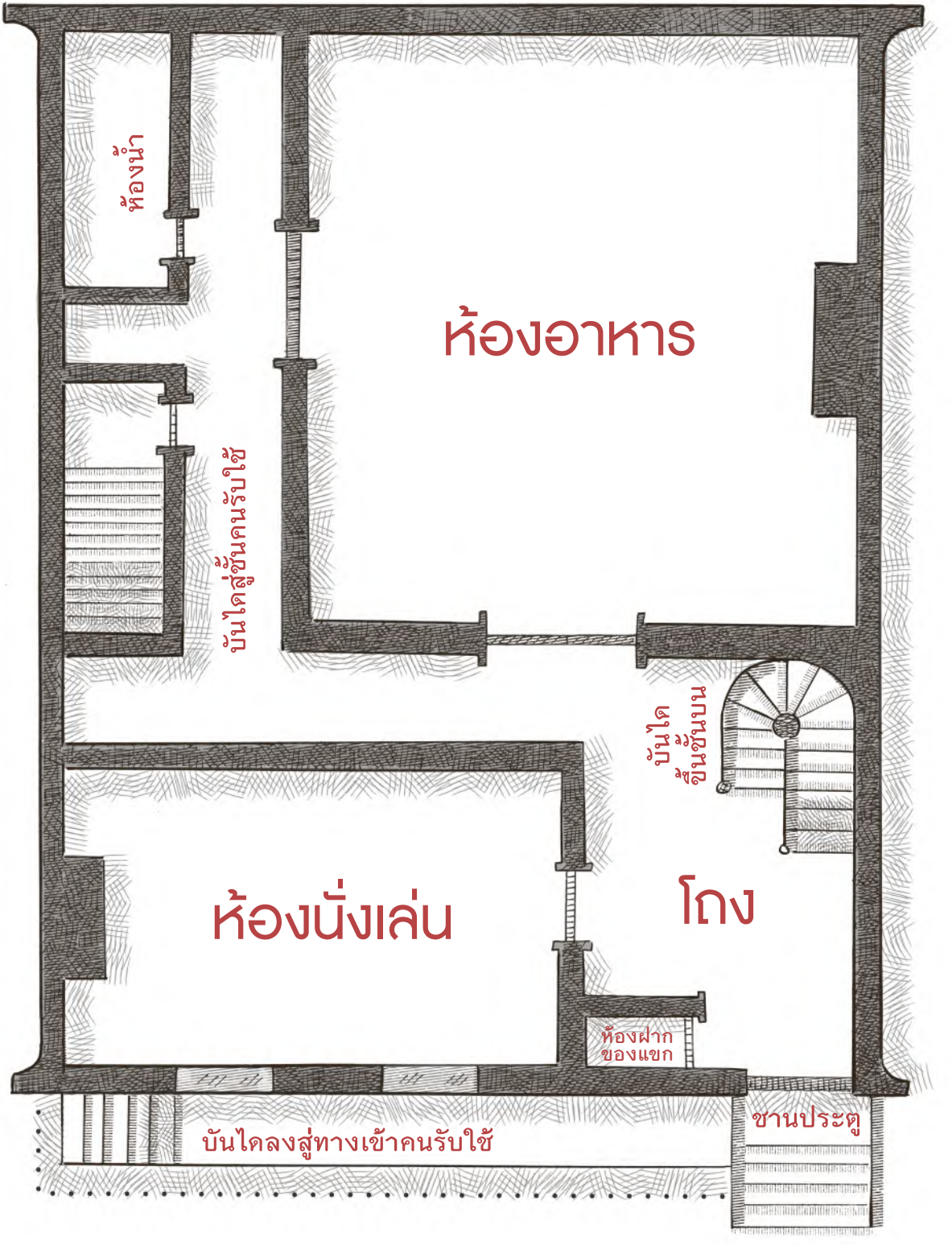

ผังบ้านชั้นแรก บ้านเลขที่ 19 ทูตลีย์โรว์

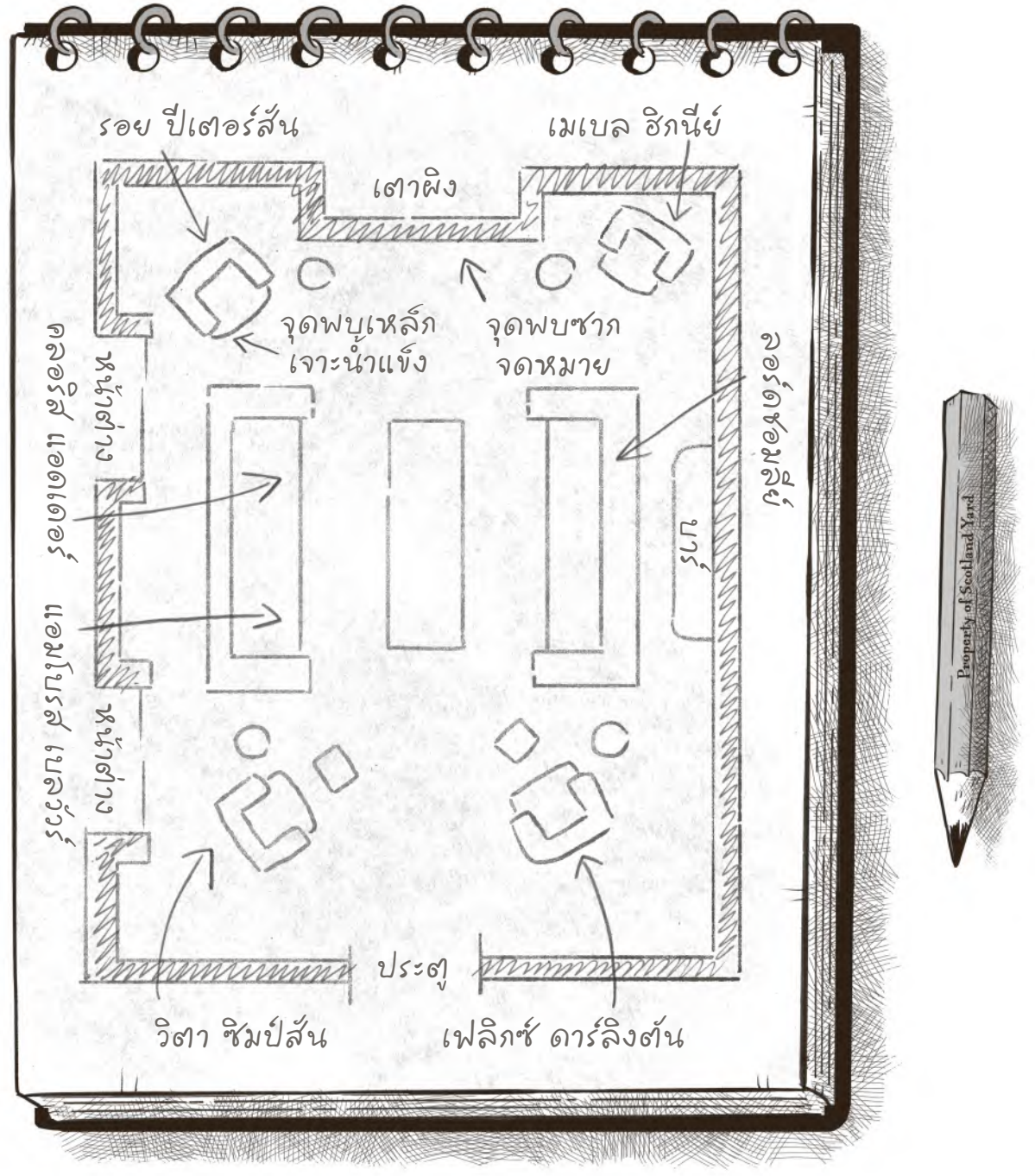

ภาพร่างของวิลคินส์ ณ สถานที่เกิดเหตุ